

Sygn. akt. II K 717/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2017r.

Sąd Rejonowy w Gorlicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR mgr Ewa Pyrz

Protokolant: st.sekr. sąd. Wanda Kopek

w obecności -- Prokuratora --

po rozpoznaniu dnia 12.05.17r. , 11.07.17r. na rozprawie

sprawy karnej **M. K.**

c. A. i K. z domu D.

ur. (...) w P.

zam. P. ul. (...)

oskarżonej o to, że :

w dniu 19 lipca 2016r w W. woj. (...) w ruchu lądowym prowadziła pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki A. nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,64 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu ,
-

tj. o przest. z art. 178a§1 kk

I. na zasadzie art. 66§1 i 2 kk , 67§1 kk postępowanie karne przeciwko oskarżonej M. K. o czyn opisany wyżej stanowiący przest. z art. 178a§1 kk warunkowo umarza na okres próby 2 (dwóch) lat ,-

II. na mocy art. 67§3 kk w zw. z art. 39 pkt. 7 kk orzeka wobec oskarżonej M. K. świadczenie pieniężne w kwocie 2000 (dwa tysiące) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej,-

III. na mocy art. 67§3 kk w zw. z art. 39 pkt. 3 kk orzeka wobec oskarżonej M. K. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku,-

IV. na mocy art. 63§4 kk na poczet orzeczonego środka karnego zalicza oskarżonej M. K. okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 19.07.2016 r. do dnia 11.07.2017r.

V. na zasadzie art. 627 kpk zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem części kosztów sądowych , w pozostałym zakresie zwalnia oskarżoną na zasadzie art. 624§1 kpk od ponoszenia tych kosztów

Sygn. IIK. 717/16

Uzasadnienie wyroku z dnia 11 lipca 2017r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lipca 2014r. ok. godz. 13.00 oskarżona M. K. znajdująca się pod wpływem alkoholu wsiadła do samochodu marki A. nr rej. (...) zaparkowanego na terenie Ośrodka (...) w W., wycofała z parkingu na drogę dojazdową do ośrodka

i zaczęła jechać w kierunku szlabanu. Po przejechaniu odcinka kilkunastu, (maksymalnie 30) metrów dalsza jazda została jej zablokowana przez W. P., który wcześniej, podczas kiedy oskarżona oddawała mu klucz od pokoju wyczuł od niej woń alkoholu. Po zablokowaniu toru jazdy oskarżona cofnęła samochodem na parking, wysiadła z niego i udała się pieszo w kierunku centrum W.. Za nią na polecenie W. P. poszedł M. L., a wraz z nim D. P.. W tym czasie została wezwana Policja. Oskarżona została zatrzymana przez Policję w odległości około 300 m od ośrodka (...) i przywieziona radiowozem na teren tego ośrodka. Oskarżona nie spożywała żadnego alkoholu po opuszczeniu pojazdu.

Dowód: zeznania świadka W. P. k.120,16-17,22; H. G. k 119-120,6-7; D. P. k. 120,34; M. L. k. 133,31; M. M. k. 120-121, 19-20; S. K. k. 121, 37-38; częściowo wyjaśnienia oskarżonej k. 118-119, 14

Oskarżona została przebadana na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem (...) 7410, które wykazało w I badaniu o godz. 13.33 – 0,64mg/l, w II badaniu o godz. 13.48- 0,62 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Następnie oskarżoną przewieziono do PP w U. w celu zweryfikowania wyników badania na urządzeniu stacjonarnym, które wykazało w I badaniu o godz. 14.37 – 0, 65 mg/l , w II - o godz. 15.18 - 0, 60 mg/l, w III – o godz. 15.50 – 0,53 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowód: zeznania świadków: M. M. k. 120-121, 19-20; S. K. k. 121, 37-38; częściowo wyjaśnienia oskarżonej k. 118-119,14; protokół użycia alkomatu i alkometru wraz ze świadectwami wzorcowania urządzeń k. 2-5

Oskarżona ma 61 lat, jest rencistką. Nie była dotychczas karana. W związku z tym, iż leczyła się z powodu depresji w toku postępowania przygotowawczego została przebadana przez biegłych lekarzy psychiatrów, którzy stwierdzili w pisemnej opinii, iż oskarżona nie jest osobą chorą psychicznie ani upośledzoną umysłowo, nie jest również uzależniona od alkoholu ani środków odurzających. Nie zachodzą wobec niej przesłanki z art. 31 par.1 i 2 kk.

Dowód : opinia sądowo- psychiatryczna k. 80-87

Oskarżona zarówno w toku dochodzenia jak i na rozprawie nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, iż nie zamierzała wyjeżdżać samochodem z terenu ośrodka, chciała go tylko przestawić bliżej ośrodka, tak aby znalazł się w zasięgu kamer monitoringu, ponieważ na tylnym siedzeniu miała walizkę i obawiała się o nią. Po zablokowaniu jej pojazdu, wyszła z terenu ośrodka i idąc drogą w kierunku centrum W. wypła piwo imbirowe. Podszedł do niej młody chłopak mówiąc, że kierownik chciał aby wróciła, ona wróciła i zaraz przyjechała Policja. Podała, iż poprzedniego dnia wypła kieliszek nalewki imbirowej.

Wyjaśnienia oskarżonej zasługują na wiarę w zakresie okoliczności bezspornych, iż wsiadła do samochodu , wycofała nim i przejechała po terenie ośrodka niewielki odcinek drogi. Na akceptację zasługuje także twierdzenie oskarżonej, iż nie zamierzała wyjeżdżać poza ośrodek (...), że chciała jedynie przestawić samochód w miejsce objęte zasięgiem monitoringu, albowiem wyjaśnienia oskarżonej w tym zakresie nie zostały skutecznie zakwestionowane wynikami przeprowadzonego postępowania dowodowego. Z uwagi na fakt, iż pojazd oskarżonej został zablokowany bardzo szybko, brak jest podstaw do stwierdzenia by zamiar oskarżonej co do dalszej jazdy był inny, aniżeli wynikający z jej wyjaśnień, w szczególności, iż wcześniej w rozmowie z W. P. zapewniała, iż nie zamierza jechać samochodem, a po jej zablokowaniu, od razu mówiła, iż nie zamierzała wyjeżdżać z terenu ośrodka.

W pozostałym zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia tj. w zakresie spożywania alkoholu w postaci piwa po wyjściu z samochodu oraz spożycia tylko jednego kieliszka nalewki w dniu poprzedzającym zdarzenie sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej. W kwestii spożywania piwa w drodze do centrum W. , wyjaśnienia oskarżonej sprzeczne są z konsekwentnymi i spójnymi zeznaniami świadków D. P. i M. L., którzy stanowczo zeznali, iż szli za oskarżoną przez cały czas i po drodze nie spożywała ona żadnego napoju. Odnośnie spożycia kieliszka nalewki wieczorem poprzedniego dnia wyjaśnienia oskarżonej w ocenie sądu nie zasługują na akceptację z uwagi na ich sprzeczność z zasadami doświadczenia życiowego. Nieprawdopodobnym jest bowiem, aby spożycie tak niewielkiej ilości alkoholu spowodowało stan nietrzeźwości stwierdzony u oskarżonej po upływie kilkunastu godzin. Sąd nie dał wiary również wyjaśnieniom oskarżonej w tym zakresie gdzie podała, iż wróciła sama na teren ośrodka (...), albowiem z zeznań świadków M. P., P. M., S. K. i M. L. wynika, iż policjanci zabrali oskarżoną z drogi i razem z nią udali się na teren

ośrodka, gdzie znajdował się samochód oskarżonej. Okoliczność ta jednak nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia. Ustalając stan faktyczny sąd oparł się na zeznaniach świadków **W. P. i H. G.** w zakresie okoliczności dotyczących zablokowania samochodu oskarżonej, w celu uniemożliwienia jej dalszej jazdy. Są one spójne, wzajemnie zbieżne i brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Za wiarygodne sąd uznał zeznania świadków **D. P. i M. L.**, którzy udali się za oskarżoną w kierunku centrum W.. Świadkowie ci obserwowali oskarżoną i zgodnie oraz stanowczo zeznali, iż w tym z czasie nie spożywała ona żadnego napoju. Zeznania świadków są w pełni przekonujące, nadto w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności podważające zaufanie do świadków.

Sąd dał również wiarę się spójnymi i stanowczymi relacjom **P. M. i S. K.**, którzy zeznali, iż zabrali oskarżoną wraz z jednym z chłopaków miejsca oddalonego o około 300 m od ośrodka (...), po przybyciu na teren tego ośrodka przebadali oskarżoną na zawartość alkoholu, po czym zabrali ją do Posterunku Policji w celu potwierdzenia wyników badania. Zeznania powyższe zbieżne są z relacjami pozostałych świadków, korespondują też w wynikami badań stanu trzeźwości oskarżonej. Odnosząc się natomiast do tego fragmentu zeznań świadków, gdzie podawali oni, że z relacji pracowników ośrodka wynikało, iż oskarżona zamierzała udać się samochodem do ośrodka (...), stwierdzić należy, iż brak jest jakichkolwiek dowodów na potwierdzenie tej okoliczności, zeznania świadków w tym zakresie opierają się wyłącznie na przypuszczeniach. W szczególności, iż z zeznań świadka H. P. wynika, iż oskarżona najpierw mówiła, iż idzie zadzwonić po znajomego, który przyjedzie po samochód, a następnie – po wyjściu z samochodu, że nie chciała nigdzie jechać.

Stan nietrzeźwości został potwierdzony wynikami badań stanu trzeźwości oskarżonej na dwóch urządzeniach przeznaczonych do tego celu.

Ustalając stan faktyczny sąd posłużył się dowodami w postaci danych o karalności, protokołów badania stanu trzeźwości wraz ze świadectwami wzorcowania urządzeń na których przeprowadzone były badania, uznając te dokumenty za sporządzone we właściwym trybie i przez kompetentne organy. Sąd podzielił opinię sądowo – psychiatryczną, uznając ją za fachową, jasną, pełną i należycie uzasadnioną.

Sąd zważył, co następuje:

Odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 178a§1 kk podlega ten, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym pojazd mechaniczny. Stan nietrzeźwości zdefiniowany jest w art. 115§6 kk i zgodnie z tym przepisem zachodzi wtedy, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę zawartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25mg lub prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

W rozpoznawanej sprawie ustalone zostało w sposób bezsporny, że oskarżona umyślnie naruszyła zasadę trzeźwości i kierowała samochodem w stanie nietrzeźwości.

Mając na uwadze powyższe ustalenia należało uznać, że zachowanie oskarżonej wyczerpało znamiona zarzucanego jej przestępstwa z art. 178a par. 1 kk.

Jednocześnie zważyć należy na okoliczności popełnienia czynu, a w szczególności, fakt że przejechała ona samochodem niedługi odcinek drogi (jak wynika z zeznań świadków od kilkunastu metrów do najwyżej 30 metrów) , po terenie ośrodka (...) w W., gdzie w tym czasie nie odbywał się żaden ruch, a jej zachowanie nie spowodowało żadnych negatywnych skutków w ruchu drogowym.

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, że wina oskarżonej i społeczna szkodliwość popełnionego przez nią czynu nie jest znaczna.

Sąd wziął także pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonej, w szczególności fakt, że nie była ona dotychczas karana, co przy uwzględnieniu jej wieku świadczy o tym, że zdarzenie to miało charakter incydentalny i odosobniony w jej dotychczasowym życiu.

Reasumując sąd uznał, iż zachodzą warunki do warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonej, a podstawą pozytywnej prognozy jest wiek oskarżonej, jej nienaganny sposób życia oraz dolegliwość wynikająca z samego faktu wszczęcia postępowania karnego.

Sąd wyznaczył oskarżonej dwuletni okres próby, który będzie kształtował w niej respekt dla porządku prawnego oraz pełnić funkcję prewencyjną w postaci groźby podjęcia postępowania na wypadek ponownego popełnienia przez nią podobnego czynu w przyszłości.

Dla wzmożenia wychowawczego oddziaływania orzeczono wobec oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie 2000 zł.

Ponadto Sąd orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, na okres 1 roku. W ocenie sądu jest to okres wystarczający dla odniesienia w stosunku do oskarżonej skutku wychowawczego i prewencyjnego. Wyłączenie oskarżonej z ruchu na ten okres niewątpliwie uświadomiło jej konieczność przestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a w szczególności zasady trzeźwości. Orzeczenie zakazu we wskazanym wyżej rozmiarze w ocenie sądu jest dolegliwością współmierną do stopnia winy oskarżonej, wagi i społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Na poczet orzeczonego środka karnego zaliczono oskarżonej okres zatrzymania prawa jazdy.

O kosztach postępowania orzekł stosownie do treści przepisów powołanych w pkt. V wyroku.

SSR Ewa Pyrz

ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie
2. Odpis doręczyć Prok. Rej. w/m
3. K.. 14 dni

G. dnia 9.08.2017r. (urlop 21-28.07.2017r.)

SSR Ewa Pyrz